

سید ابوالحسن جلوه

پدر ایشان برای تکمیل دانسته های طبی خویش راهی دیار هند شده بود، حکیم جلوه هفت ساله بود...

ولادت: 1238ق.

محل ولادت: گجرات هند

وفات: 1314ق

محل دفن: ابن بابویه

محل تحصیلات: اصفهان

اساتید: حضرات میرزا حسن نوری ، ملا عبدالجواد تونی خراسانی و...

شاگردان: میرزا محمد طاهر تنگابنی، سید حسین بادکوبه ای ، محمد علی شاه آبادی و...

تالیفات: حواشی بر اسفار ملاصدرا، تعلیقات بر مقدمه شرح فصوص الحکم فیصری ، دیوان جلوه و...

پدر ایشان برای تکمیل دانسته های طبی خویش راهی دیار هند شده بود، حکیم جلوه هفت ساله بود که همراه پدر به ایران

بازگشت . پس از گذراندن مراتب علمی در اصفهان به سال 1273ق. به تهران عزیمت کرد و مدت 41 سال در مدرسه دارالشفای

به تدریس فلسفه و حکمت مشغول بود. در آن عصر آقا محمدرضا قمشه ای و آقا علی مدرسی و میرزا ابوالحسن جلوه سه

استاد کامل فلسفه و حکمت به شمار می رفتند و با رحلت آن دو حکیم در دوره ناصری ، علوم عقلی به مجلس درس حکیم

جلوه انحصار یافت .

او که با جدیتی وافر در جستجوی حقیقت بود، در دهه آخر زندگی راه قلب را برای رسیدن به این مقصد برگزید. با بررسی

برخی نوشته ها و خصوصا اشعارش آشکار می شود که شناخت عرفانی و سلوک روحانی او را از دالان تردیدی که مباحث

فلسفی برایش پیش می آورد رها می ساخت.

از نظر علمی مقام والایی داشت ، با این حال هر کس او را می دید کوچک ترین نشانه ای از تشخیص در وی نمی یافت .

بیشتر عمر با برکتش صرف مطالعه، تحقیق و تفکر می شد و در لحظات فراغت از این امور، به راز و نیاز با خدای خویش و امور

عبادی می پرداخت . وی در هنگام نوشتن به ساحت مقدس اهل بیت عصمت و طهارت (ع) توسل می جست تا مبادا از خود

نوشته ای بر جای نهد که عبث باشد و یا شبهه ای را متوجه اذهان کند.